

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGÀ Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número ..... 2 céntims.
 Fòra de Palma ..... 2 1/2 »
 Números atrassats ..... 4 »

Somarà cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S' envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conte de 16 números.

UNA FESTA CASOLANA.

III.

Quant mos posárem à sa taula, à mí me tocá sèure devant per devant en Dionís y d'esquena à n'es portal des menjadó. A un costat tenia na Maria Jusèpa, cuñada de l'amo de la casa, y à s'altre en Francesch, camarada den Dionís, de còm eran atlòts; menestral d'aquells à l'antiga, amb patilles retayades, obré perpètuo de sa Confraria del Sagrament, y que no faltava may à l'ofici de la parròquia, es diumenges de tercera dominica, amb sa ximberga negra d'ales fonades y es mocadó de seda de coló d'òus amb tomàtiga.

Tant còm en Dionís omplia plats d'arròs, na Tomasa los hi anava prenguent; y baratantloshi amb plats buyts, los repartia à tota sa taulada. Totduna que hagué acabat sa tasca y se va fé plat per ell, en Dionís escampant bé s'arròs fins à ses voreres, pegá sa primera cuixerada y s'esclamá:

—¡Que't deya jò, Guergòri! bòn arròs, ¿eh? no'n menja d'aquest el rey de Espanya. Acostem es rava, Tomasa.

—Bò, (vatx respondre;) ja vetx que na Tomasa té unes mans benehides per aguiá.....

—¡Foy! (respongué ella;) tot es es posarshí; y devegades es precis, perque amb aquesta *servitud* d'avuy en dia.....

Callá, perque entrava na Francina amb una gerreta de Felanitx, y se posá à omplí tassons.

—Umay, vuy una oliva, (digué es nin de na Maria Jusèpa, allargant es brasset tant còm podia.)

—¿Que diuen es nins?

—Vòl doná una oliva? (repetí s'infant amb veueta més baxa y acalant ets uys.)

Sa mare ley doná; y es mateix temps en Periquet per fé sa monèa, volgué prenderné una amb sa forqueta, y puñ qui puñy dins es platet sense poderla fitorà, es cap derré li llenegá s'oliva y

va botí desparada còm una bala demunt sa camia blanca den Francesch, y li redolá per dins es guardapits.

—¡Alèrta, nin, (li digué sa mare), ja sabs que t'he dit abans de partí!

—Meèm, ¡y qu'hem de fé! (contestava en Francesch axugantsè es regalim,) tots som estats atlòts y sabem que cosa es.

En Periquet, que còm molts d'infants era puntós, s'arrebatá d'esquena à sa cadira y comensá à fé sa llagrimeta.

—Ala, menja, que no's estat rès, (li deya en Dionís.)

—No'n vuy, (refussava es nin engronsant es colos.)

—Vaja, menja, no fasses una malcriadesa: menja y 'xeu aná.

—¡Y jò no!

—Perico, (cridá sa mare, encesa còm un lluquet,) fòra de sa taula, que no vuy nins malcriats!

—Xel fé, qu'avuy es festa, y no poren reñá.

En Periquet s'axecá de sa cadira, y s'en aná sustant allá defòra. Ets altres bigarnius feyan una cara sèria, obrint uns uys còm uns salés.

Mentre na Francina s'en duya sa sopera y mudava es plats, na Tomasa sortí y torná entrá, menant per sa ma en Periquet; y axugantli sa llagrimeta el va fé torná sèure. Sa mare el se menjava amb la vista.

Comparegué es bollit, y amb ell comensá sa confusió. Ses dues palanganes grans no cabian demunt sa taula, y per fé lloch, tothom havia de decantá tassons, llesques de pa, y es platets des rava y ses olives. En Dionís abraçoná sa palangana de sa carn, ahont hey havia sa pesada de bòu y de moltó, sa xuya, sa botifarra y una gallina sencera; forqueta y guinavet en ma, va comensá à fé tròssos, però en via ninguna li afinava à sa gallina ses jentes de sa còrpora y de ses cuxes; sa botifarra llegendant li queya demunt ses estovayes, y na Tomasa la recohía y mirava sa maniòbra des seu homo, allargant es coll y amb uns uys que volian dí: Jò heu hauria fét milló.

A la fi, en Dionís sortí del pas, ta-

yant arreu, y agafant un poch amb sos dits ets òssos de s'escarpó y de sa galleria. Llavò, fent un alè gròs, allargá sa palangana à n'es des costat, mentres na Tomasa amb s'altra palangana repartia ses verdures.

De dins sa cuyna sortia mentres tant un gran renòu de plats. Na Francina devia passá p' es rentadó es qui havian servit per sa sopa: maniòbra que s'usa à moltes cases, un dia axí, que s'empra tota sa plateria, y encara no basta.

A un nin de devòra mí, li caygué en terra un òs que xupava, y vengué à caure'm ran des méus pèus. Encare no va essé devall sa taula, s'hi armá una brega de griñòls y remèulos entre es moix y sa cusseta borda que'l se disputavan.

—¡Fòra, *linda!* (cridá en Dionís, mognent una cama;) mentres qu'en Francesch arrufava es pèus fent una carussa lletja y mossegantsè es morro de baix. Devia patí d'uys de poll.

—¿Que t'he ferit, Francesch? (li pregunta en Dionís amb tò de disrupció.)

—Ca, no! (respongué aquest amb sa boca plena,) més poria essé estat.

—Perdona, Francesch, que no heu he fét apòsta.

Na Tomaseta volgué aygo, y de tan aviat que va beure, se va fé mala via. Sa pòbre nina tornava blava de tossí y ets uyets li ploravan. Sa mare la prengué demunt ella, y li pegava toquets à s'esquena, mentres na Maria Jusèpa, còm à dòna experimentada, li deya:

—Roega una crosteta de pa.

Amb axò na Francina acabá de llevá plats, y al punt comparagué amb una altra palangana. Na Tomasa qu'encara tenia sa nina demunt ella, pegá uyada y s'esclama:

—¿Y ara que dús? ¿que no sabs, fotjanda, que primé t'he dit es coní amb seba?

—¡Jesus! idoy no'u sabia, (digué na Francina amb so cap partdemunt mí y allargant es brassos per tornarsen dí sa palangana.) Però, jay de mí! que quant s'adressava altre pich, enganxá es rebosillo à una orquilla de na María Jusèpa; allargá una ma per desenganxarlo,

y en es mateix temps un regalim de salsa d'escaldums caygué à plom demunt es méus guardapits coló de canari.

Jò'm vatx axecá drèt y m'axugava es bròu amb so torcaboques; però volgué la mala sòrt qu'un jonoy méu ferís una cama de sa taula y tombás un parey de copes y sa botella des ví. Una taca primé negrenca y llavò blava omplí mitjes estovayes, y més s'hauria escampada, si en Francesch no hey hagués trabucat es salé amb molta llestesa.

—No serà rès, Gòri: (deya na Tomasa per consolarmè un poch), axò s'en va à sa bugada. Y tot per s'arriesa d'aquesta bajana de Francina. ¡Jesus, quina servitud! Bé está qui no'n té.

En Dionís comensava à fé mala cara, roegant bocinadetes de pa axut. Dos nins ploríavan, que se volian axecá de sa taula; sa mare los feya callá, y na Francina, vermeya còm un foch y empagabida, tornava comparexe amb so coní amb seba.

Ses dònes, que casi totes havian pegat fòrt à s'arròs y à n'es bollit, ja feyan cara de fartes, y quant en Dionís les feya plat, ja deyan que los ne posás poch, ó que no'n volian. En Francesch era es qui f'ya bona lletra: en Dioniset també: son pare, mitx enfadat amb lo qu'havia succehit, tant li era còm no li era.

Quant na Francina amb un señy de bisiua véya va torná trèure sa palangana d'ets escaldums, la s'en hagué de torná casi tan plena còm l'havia trèta. Jò'm vatx pegá una uyada compassiva, d'amagat, à n'es méus guardapits, y crech que de llavò ensá tendré avorrits ets escaldums per tota la vida. ¡Pòbres guardapits méus, justament havé de romanre tudats d'una criada; jò que los havia duyts quinze àns seguits, sense soscury, tots es diumenges y fèstes de guardá!....

Sa alegría y ses bònes cares tornáren comparexe en aquella taula, quant na Tomasa en persona hey colocá en mitx es pa den Pou amb s'angelet demunt, y dues botelles, una à cada costat. Es matex temps na Francina tregué un plat de menjá-blanch amb bocinets de cañella y cloveya de llimona.

En Dionís, que à n'es parexe, ja havia recobrat es bon humò, torná altra vegada à fé partitions; y quant tothom romangué plè y assaciat, se destaparen ses botelles, y comensáren à ploure *brindis* y molts-àns, un derrera s'altre.

En Francesch va essè des primés:

—Bono, Dionís, ja'u sabs: lo de cada àny: amb salut y alegría; que molts àns poguem fé sa fèsta plegats, en companya de tots, y en gracia de Déu, y vivia la fè!

Y buydá mitx tassonet de vin-blanch.

—Amen, (responia en Dionís,) en vida téua.

—Molts àns, Dionís, y tú també, Dio-

niset; que l'àny qui vé ja vajas à Montission, y que pugues guañá molts de prèmits.

—Ell ja'u sab, (deya son pare,) en dia que mos duga un *sobresaliente*, li deixaré tení coloms y li compraré un rellotge. Sa mare també ley té promès.

D'aquesta manera tots es convidats y convidades hey diguérén cadascú sa séua. Amb sos glopets de ví y de doble anís, ses cares s'havian animades; y mentres *elles*, ses dònes, adesavan sa taula y llevavan es bavarays à n'es petits y desembarassavan ses cadires de banquilles y de coxins, nòltros homos mos n'anárem dins sa saleta à fé sa fumada.

Amb tot axò, s'havian fét les quatre des capvespre; y còm va comensá à fersè horabaxa, sa campaneta de sa pòrta repicava cada dèu minuts, y acudian altres amichs y conejuts, que venían també à doná es molts àns à l'amo de la casa.

Unes quantes amigues de na Tomasa compareguérem amb ses séues *majós* que duyan s'enamorat en es costat, fent es papé de mitx empagahits; y à les sèt d'es vespre, à encesa de llums, la casa estava al tip de gent, que no bastavan cadires.

Lo que's succehi en aquella casa, per acabament de fèsta, es un poch llarch de contá: per axò, y per no allargá tant es saluet, vos ho acabaré de contá un altre dia, si es que no arribau abans à perderhi sa paciència.

GORIET.

BONS CONSEYS. (*)

Si vòls aná dretament,
Recòrda primerament
Que al bon Déu omnipotent
Déus adorarlo.

No deixis la fè dels avis,
Diguen veritat los llabis,
No t'ascoltis à cèrts savis
Qu'en Déu no creuen.

Si heretges y franc-masons
T'umplen es cap de rahons.
Fiy méu dexet de cansons
Que t'völen pèdré.

Pensa d'hont vens y ahont vas,
Mira sempre bé que fàs,
Que aquí en la terra hey estás
Sòls de passada.

(*) Havent passat dèu àns sense qu'hajem vist espargir per Mallorca es *Nou Fra Ansèlm*, llibre de bons conseys, compòst y publicat à Vich (*Estampa de Ramon Anglada, plassa Major*) per un d'els més distingits poetes catalans, mos ha parescut per via de recomanar lo extrèm algunes estròfes, acomodant un poch sa séua ortografia à n'es mallorquí adoptat per sa Recacció de L'IGNORANCIA, esperant que son autor mos perdon aquesta llibertat.

Sa tomba té un més enllá,
S'ánima may morirà,
Qui amb la mort pensa acabá
S'iguala als ases.

A ningú fassis cap tort
Y contentet amb ta sòrt,
Perque en l'hora de la mort
En pau t'en vajis.

Fé llimosna al téu germá
Que à ton portal vé à captá,
Cent per hú te tornará
En l'altra vida.

Es mal s'estén còm es gram,
Qui té conciència d'estam
Avuy l'axampla d'un pam,
Demà una cana.

Ans de judicá à ningú,
Mira't bé còm estás tú,
Pi'du feynes té cadascú
A casa séua.

Quant te falt es téu miñó,
Penitència y poch sermó,
Pare que plañy es bastó
Després heu plòra.

Als véys no fassis agravis,
Ou lo consey des séus llabis,
Que es sa crosseta d'ets avis
Puntal de casa.

S'amor sòl fé un mal jòch,
Amb sa dòna à poch à poch,
Sòlen dí que s'homo es fòch
Y ella estopa.

Sien negres sien roses
No't fies de cèrtes mosses
Que à més d'axugá ses bosses
Pèrden ses ànimes.

S'honestitat en la bòya
Es la més prehuada jòya,
Sa vanidat s'acomvòya
Amb s'impuresa.

No't vòl bé qui molt t'etzalsa,
Te fará caure quí t'alsà;
S'aygo à sa terra descalsà
Mentre la llépa.

Estigues bé amb ton vehí
Que quant surt al dematí,
Es qui primé t'ha de dí:
—Germá: bon dia.

Veshi tocat y posat
Amb sos amichs que has triat,
Que amb sa capa d'amistat
S'abrigan maules.

Déxa sa nit p' es mussòl,
Mòute quant vejis es sòl,
Que es mal conseyé es llansòl
Per dú pá à taula.

Quant en contes estigueu
Dónauvos préssa à fé crêu,
Sa capa que encara es dèu
No abriga gayre.

En si es sis pòbre y es rich ell
No t'hi escaufis es cervell,

Sempre hem vist, y el mon ja's vell,
Amos y mossos.

Dins es tresors d'un palau
Sa tristesa hey fá es seu cau,
Que no fan dormí en pau
Llansols d'Holanda.

D'aquests conseys triarás,
Lo que't sembli seguirás,
Y si confrare ests per cás,
Prennè candela.

***

UN PLET FALLAT.

Una vegada dos amos de possessions que confrontaven, les varen tení fort y no't mògues sobre à na qui tocava cuhi ets aglans d'una auzina qu'havia crescut molt esponerosa just en mitx de sa bardissa ó paretia que los feya divisori en es bosch. Tant s'hi encalentiren, que varen resòldre dú sa questió à n'es tribunal.

Amb axò, un d'ells, es més fogué y més nich y més guixa y més cuytò y caparrut, devallà de cap à ca un missè à contarli es cás per posá fil à la guya tot seguit.

—Axò será objècte d'un entedicte de retení ó de recobrá ó de conservá, (digué es missè, després d'havé ascoltat l'amo amb tanta oreya, y haverli assegurat que ja may podria pèrde.)

—Ydò, ala envant, (deya es pagès), en ses séues mans ley entrech, nombrí *percuradó* y pòs má à ploma, y diga si hey impòrta rès.

—Lo que's diu per ara, (respongué es missè,) per cumplí amb sa lléy sòls se necessitan just cincuenta duros per depositá en es jutjat....

Es pagès que devia essè de roñó clòs y ja s'en venia previngut, tirá des serró, y una dobleta demunt s'altre, n'hi enigrà dèu.

—Bòno, anau descansat, avuy mateix me posaré à escriure y veureu còm guanarém amb còstes, si es que fan justicia.

L'amo se despedí tot satisfét y s'en anà; però quant va essè en mitx d'es carré se recordá que no li havia deixat sa cedula personal, y torná arrera per entregarley. Entra à s'antessala y vé que's missè ja era sortit des seu despatx y que rallava amb sa seu señora, fent soná ses dobletes dins sa mà mentres li deya:

—Mira quins aglans que à l'hora d'ara ja mos fa s'auzina.

Es pagès quant va sentir axò, se mossegá es morro y se li giráren es budells; però dissimulà y esperá que sortís es missè altre pich à n'es despatx.

—¿Qu'heu tornat per rès? (li va preguntà quant el se vé davant sense ferne contes.)

—Si seño, perdon, jò he tornat arrera porque no pensava qu'avuy demati he comprat un mul y ara no me bastan es doblés per pagarle, si me vol torná es cincuenta duros y jò demá mateix faré un' altre passada per aquí....

—Sí, homo, teniu; (li digué es missè tornantloshi, encara que de mala gana.)

—Ydò ara, (li contestá es pagès tirantlos dins es serró y lligantloshi ben retorsut entre sa colga d'es calsons amb hufes,) ydò ara li dich, seño missè, que ni vostè, ni sa seu señora, ni ningú, tastará ets aglans d'aquella auzina, porque m'en vatx à n'es meu contrari à dirli que jò li renunciy es dret que'm pens que m'hi pertòca. ¡Molt bòna dia tengan!

Podeu pensá, devots germans, còm degué romandre aquell missè.

Y l'amo ja ha juñit es mul à n'es carro y ja es partit de cap à sa possessió des seu veynat guerré, à contarli mot per mot, tot lo que li havia succehit, y acabá diguentli aquestes paraules:

—Mira, si vòls cuhirli tots ets aglans ja tens llecència méua, y si vòls qu'arrebassem s'auzina y que l'estallem partintmos sa lleña, faré lo que voldrás; plet no'n vuy dú, ¡de bona m'he escapat!... ¿Qu'hey dius?

—Qu'has pensat bé, (respongué s'altra,) si vòls cuhirem ets aglans un any part altra.

—Ja está fallat es plet.

Y d'aquest mòdo el varen guañá tots dos amb còstes.

¡Llástima que no se fallasin tots per aquest estil!

UN MISSÉ DE SOLEY.

XEREMIADES.

Es cap derré s'es comensat à despertá es fret. ¡Vaja un estiu amb cóua llarga, aquest derré qu'hem passat!

Se pòt di qu'es fret de bòna de veres va comensá es dia de Tots-Sants *en punto*, còm si heu fés apòsta per no desayrá es capellans de la Sèu, que tal dia còm aquell trèuen s'hivern.

Es pagesos comènsan à fé bòna cara amb ses brusques qu'han caygudes.

Déu fassa que dur, si axí convé.

**

Ja ha plogut un poch y, per sa mòstra, hem vist lo que serà Ciutat aquest hivern que vé.

Si nòltros fossim Reigidós (Déu mos n'alliber) fariam posá canals à ses teulades que no'n ténen, y fariam compòndre ses qu'en ténen y estan espenyades.

Ara, còm à La Sala tal vòlta hey ha qualqu que li manca una bòna aygo, qui sab si no les fan compòndre amb tota intenció!

Es dies que plòga s'hauria de passejá tot s'Ajuntament per veure quines son ses teulades que ratjan més fort, y posarhi remey.

**

Amb so títol de *La Verdadera Ciencia Espanola* comènsa à publicarsé à Barcelona una Biblioteca econòmica, (jà doblé s'entrega!) de tots es principals escriptors ortodoxos castellans antichs y moderns. No es pòca tasca.

Vat' aquí una gran empresa que recomenam à tothom que vaja derrera llibres bons y barato. Una partida de Bisbes ja li han concedits 40 dies d'indulgència. Li desitjam llarga tirada, y també llarga vida, porque si ha de publicá la mitat no més de ses obres qu'anuncia, no li bastan 200 anys.

Un duple solament: diu es prospekte que se publicarán *todas las obras de los autores mencionados*; y un d'els autors mencionados es Don Francisco de Quevedo. Si sa Biblioteca arriba à publicar totes ses obres den Quevedo, francament, algunes n'hi ha que cap Bisbe les concediría 40 dies d'indulgència.

En es mateix cas se troben altres autors igualment *mencionados*, tals còm Tirso, Barceo, Lope de Vega y alguns més. Diu s'adagi mallorquí: *Qui molt abrassa, poch estreñy*.

Dispensi *La Verdadera Ciencia Espanola* aquesta humil y franca opinió de L' IGNORANCIA.

**

Hey ha un oculista à Madrit, Don Casiiano Macías, que diu qu'ha descubèrt un coliri per evitá sa formació de catarates. Si aquesta es vera, ¡ben haja es metge qu'haurá fet tan important descubriment!

Ell diu que ja hey ha alcansat grans resultats en molts de malalts. Per si acás vos convé anarlo à veure, lectors, viu à sa Plaça de Santa Ana, n.º 10, à Madrit.

Però abans de posarvos en camí, vos aconseyam que fasieu una passada per can Domènec, bòna oculista mallorquí, que viu més pròp, y que vos sabrà di lo qu'heu mesté.

**

Passant s'altre vespre p'es carré d'es Bastaixos, sentírem un bossí de conversa de dues amigues que se conexian de quant anavan à n'es col-lègi, y feya temps que no s'havian vistes.

—Adios, Lluisa, ¿còm estàs?

—Hola, Tereseta, bé; i y tú?

—Ja'u veus, ¿t'has casada?

—Jò, sí; i y tú?

—¡Ay, no, fieta! Jò no'm vatx casá; ¡me casaren!

Ara, lectors, vòltros matexes estudiau sa diferència d'una à s'altra.

**

Gent qu'aquests dies passats anava p' es camí de Lluchmajó, no ha tengut necessitat d'anà à la guerra, per sentí siulá ses bales, y de prop.

Amb un no m'ho pensava, hey ha hagut perill de fé qualche cap de cadernera.

¿Y tot per què? Perque sa tròpa tirava al blanco devés sa torre d'en Pau, sense dí: «¡llecència, que soya!»

¿Tant còsta di decantauvos? A veure si hey pensarán, un altre pich.

***

Sa casa Singer mos ha enviats una colecció de *cromos* que escampa arreu, per anunciá ses séues màquines de cosí. Moltes gracies.

Are aquesta matexa casa n'ha feta construï una de màquina de cosí, sa més gròssa que s'haurá vista may. Figuraus que pésa devés quatre tonelades.

Amb aquesta màquina hey podrán cosí tota casta de feyna, desde es cuyros més gruxats fins à n'es volants y rebosillos de pagesa.

Diuen qu'es nòstro Ajuntament ha demanat informes, per telégrafo, à veure si amb aquesta màquina també hey poden cosí capots de sereno.

¡Va missions que li contestarán que no!

COVERBOS.

Es dia dels Mòrts, uns quants amichs s'en anavan à n'es cementèri y conviadan à un metge perque los hi acompanyás.

—Homo, anem amb nòltros.

—No hey vench.

—¿Emperò perque?

—La veritat, (respongué ell,) tench pò d'es mòrts que m'varen tení per menstral.

***

Un fematé de l'Horta de Ciutat, que no més té sèt infantons, s'altre dia va cridá un metge perqu'en vés un d'ells que li caygué malalt.

—Axò es sa ròsa, digué es metge tot-duna que'l vá veure.

—¿Y còm anirà? digué sa mare tota retirada.

—Bé, no tengau ànsia, es de bona índole y en sortirà prest.

Amb axò li recetá, cobrá sa mitja pesseta y va sortí es metge, fent contes de tornarhi à visitarlo. Però, encara no era dèu passes lluñy, còm es fematé ja ha tirat en terra sa márfega des seu llit, crida tots ets infantons y los hi fa colgá, posanhi en mitx de tots es qui estava malalt.

—¿Que fas, lòco? li deya sa dona.

—No has sentit es metge còm deya

qu'aquesta ròsa no pòt essè milló? Ydò, sortiguemnè amb un pich: que la tengan tots, y amb una visita y sa matexa receta los tendrém curats.

Ell ¿que m'en direu? Tota sa garullada va tení sa ròsa, y à n'es vuyt dies tornavan pasturá per l'Horta, còm si rès fos estat.

¡Va de missions que si hagués pegat à fiys de casa de seño, en fa sèt aubais!

***

Un Batle de Bañalbufá, que conexia de vista es Governadó, vengué à Ciutat per parlá amb ell; y quant va essè à ses Quatre Campanes, el trobá amb so cotxo, que s'en anava à fé una volta.

—¡Fito, fito! bòn dia tenga: ara si que caurá bé per anà à ca-séua, per parlá amb voce-merce. May será milló hora.

Es Governadó còm va veure es toix que duya aquell homo, s'esclamá:

—¡Pobre hombre!

—¡Fito, fito! (va dí es Batle,) ¿à mi'm diu pobre? ¡Vaja una casta de pòbres! ¡bòn fito, fito, y som es més rich de Bañalbufá!

***

A un tribunal de Justicia s'hi presentá un testimòni à declará, còm si s'en entrás dins un hostal, ses mans dins ses butxaques y capell posat.

Quant es Jutge va veure aquella grosseria, li digué lo primé de tot que se descubris.

Y ell, tot seguit li va respòndre:

—Gracies, es comoditat.

***

Un pòbre homo que ningú'l conexia, ni sabian qui era, va anà a pará à l'Hospital. El pòbre estava molt malalt, que se moria, y manifestá desitjos de fé testament.

Cridáren es Notari; y entre altres còses, aquell pobret anava dictant:

—Deix cent misses per s'âma des meu padri; doscentes misses per s'âma de sa méua padrina: quatrecents per sa de mon pare: altres quatrecents per mumare.....

—Germanet, (l'interrompé es Notari,) tròb que son moltes misses, y encara no heu dit un mot des vòstros bens.

—¿Quins bens?

—Des bens que possehiu: perque si no possehiu bens, vejam, ¿d'hon han de sortí aquestes misses?

—¿D'hon han de sortí?.... jaquesta si qu'es bona! ¡Ves d'hon han de sortí!.... ¡¡de la sacristía!!!

***

Entra un criat à dins es despax:

—Seño, aquí defòra hey ha un mut que vòl parlá amb vostè.

—¿Y còm sabs tú qu'es mut?

—¡Foy! ell mateix ara m'ho acaba de dí.

PERROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH. — Si entre tombes un homo creu *mori*, Cansat dèu està en el mon de patí.

SEMLANSES. — 1. En que té rosari.
2. En qu'hey ha bacines.
3. En que té mòlles.
4. En que té ventaya.

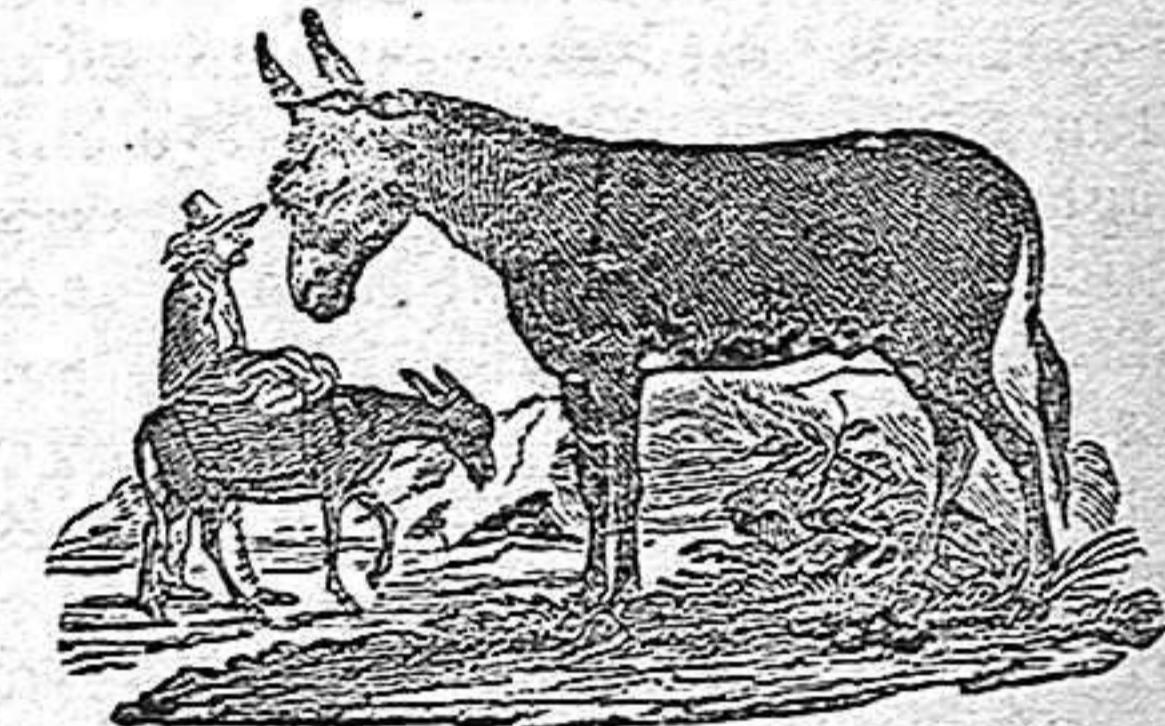
QUADRAT. — Mòrt-Oller-Reya-Trau.
FUGA. — Tasca apurada; jò suata socint.
ENDEVINAYA. — Unes tisores.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes: — Un Catalinero, Papuys, K. D. T. y Dos Tranquils.
Sét: — Tòfol Sacerdi, Compare Flasco, Pèp Blat y Un Sabaté en dilluns.

Quatre: — Un Escolà, Un Punxa engegat y Voracita.
Y una no més: — S'Olié d'Aufabia.

GEROGLIFICH.

J. SEUGITRA.

SEMLANSES.

1. ¿En que s'assebla Sóller à una botella?
2. ¿Y Algayda à un bòn rebosillo?
3. ¿Y Felanitx à un moli?
4. ¿Y Campos à un llaut?
5. ¿Y Ciutat à una farola?

UN PUNXA ENGEGAT.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1., retxa, un nom de dona; sa 2., un nom d'homo; sa 3., un altre nom de dona; sa 4., un llinatge; sa 5., una part del mon que may pateix de sequedad; sa 6., una part des cos, y sa 7., una lletra.

LLOPIS.

CAVILACIÓ.

N'ESTRAU CANTARIA A LA SEU.

Amb ses lletres d'aquestes paraules compón dre es nom de dues parròquies de Ciutat.

UX BLANQUET.

ENDEVINAYA..

Qui va essè l'homo vivent
Que nasqué abans que son pare,
Mamá primé que sa mare,
Y va matá, à la clara,
La quarta part de la gent?

JORDI DES RECÓ.

(Ses solucions dissapte qui vé si som cius.)

6 NOVEMBRE DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.